

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201826
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121201826.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcov: 1/ K. Ž., X.. XX.X.XXXX, L. L. X, XXX XX J., 2/ A. Ž., X.. X.X.XXXX, L. L. X, XXX XX J., právne zastúpených JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 4.368,75 eur a o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalobcovia v 1. a 2. rade sú p o v i n í nahradiť spoločne a nerozdielne žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia sa žalobou doručenou súdu dňa 4.3.2021 domáhali voči žalovanému určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a zaplatenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 4.3.68,75 eur.

1.1 Svoju žalobu odôvodnili tým, že s právnym predchodcom žalovaného, Všeobecnou úverovou bankou. a.s., uzavreli Zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, reg. č. 001814001050606, zo dňa 20.6.2006 (ďalej len Zmluva). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 4.315,21 eur (130.000,- Sk), ktorý sme mali splatiť 60 mesačnými splátkami vo výške 111,70 eura (3.365,12 Sk), s úrokom 18,9 %, RPMN: 9,54 %, konečnou splatnosťou: 20.6.2011. Právnemu predchodcovi žalovaného na predmetný úver uhradili 1.564,96 eur. Z listu adresovanému zamestnávateľovi, zo dňa 11.12.2014 sme sa dozvedeli, že pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku na žalovaného dňa 14.2.2011. Žalovanému doposiaľ na predmetný úver uhradili sumu vo výške 7.119,- eur. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj len „ZoSU“), platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). RPMN vyjadruje celkové ročné náklady na pôžičku. RPMN zahrňuje úroky, poplatky aj prípadné poistenie. RPMN má vyjadrovať číslo, ktoré má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru. RPMN je vzhľadom na poplatky a ostatné náklady spotrebiteľa súvisiace so spotrebiteľským úverom vždy vyššia ako úroková sadzba úveru dohodnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ak je ročná úroková sadzba úveru dohodnutá ako v predmetnej zmluve vo výške 18,9 %, nemôže byť RPMN v nižšej výške ako je 18,9 %, no v danej zmluve bola dohodnutá RPMN vo výške 9,54 %, čo nezodpovedá skutočnosti. Skutočná výška RPMN je viac ako dvojnásobok RPMN uvádzanej v Úverovej zmluve. Vzhľadom na čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS sa domnievame, že RPMN, ktorá nezodpovedá skutočnosti a požiadavkám komunitárneho práva na ochranu spotrebiteľa, je nekalou podmienkou. Keďže ide o nekalú podmienku, je neplatná, a preto ako keby ani nebola v predmetnej zmluve uvedená. Ide o klamlivý, nesprávny a zavádzajúci údaj.

Úverová zmluva neobsahuje údaj o RPMN, preto podľa § 4 ods. 5 ZoSÚ, nemôže veriteľ požadovať od spotrebiteľa úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a z tohto dôvodu je úver v Úverovej zmluve považovaný za bezúročný a bezpoplatkový.

1.2 Žalobcovia si zároveň uplatnili nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Na základe úverovej zmluvy im bol poskytnutý úver vo výške 4.315,21 eur (130.000,- Sk). Pôvodnému veriteľovi na predmetný úver uhradili sumu 1.564,96 eur a žalovanému sumu 7.119,- eur. Keďže mali za to, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovaný sa na ich úkor bezdôvodne obohatil o sumu 4.368,75 eur (úver 4.315,21 € - 1.564,96 € úhrada pôvodnému veriteľovi = 2.750,25 €). Úhrada žalovanému 7.119,- eur - 2.750,25 € suma do istiny = 4.368,75 eur. PFZ požadovali vo výške 4.368,75 €, ktorá pozostáva zo sumy, ktorú žalovanému a jeho právnenému predchodcovi preplatili nad istinu úveru.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť.

2.1 Uviedol, že podľa Prílohy k ZoSU sa ročná percentuálna miera nákladov počíta podľa nasledovného vzorca: $r = (F/P)^{1/T} - 1$, kde r je neznáma, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, F predstavuje budúcu hodnotu podľa § 2 písm. c) zákona, P predstavuje súčasnú hodnotu, t.j. nominálnu hodnotu poskytnutého úveru, a T predstavuje časové obdobie splácania úveru. Uvedený vzorec na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov nezohľadňoval celkové náklady spotrebiteľa na úvere vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Veritelia mali ale uloženú povinnosť vychádzať pri výpočte práve z tohto vzorca. Uvedená nezrovnalosť bola zhojená až zákonom č. 264/2006 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Ten ale nebol v čase uzavretia Zmluvy účinný a právny predchodca žalobcu bol povinný pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov uplatniť vyššie uvedený vzorec. Nie je teda možné súhlasiť s tvrdením žalobcov, že „ak je ročná úroková sadzba úveru dohodnutá ako v predmetnej zmluve vo výške 18,9 %, nemôže byť RPMN v nižšej výške ako je 18,9 %, no v danej zmluve bola dohodnutá RPMN vo výške 9,54 %, čo nezodpovedá skutočnosti.“ Žalovaný zastáva názor, že ročná percentuálna miera nákladov uvedená v Zmluve je zohľadnením zákonnej požiadavky na túto náležitosť. Žalobcovia nepredložili výpočet RPMN, ktorý by spochybňoval jej správnosť. Len tvrdenie o tom, že tento údaj je nesprávny, keďže je nižší ako dojednaná úroková sadzba, podľa názoru žalovaného nepostačuje na preukázanie nesprávnosti tohto údaju, najmä s akcentom na vyššie uvedené skutočnosti.

2.2 Čo sa týka primerané finančného zadosťučinenia nebolo žiadnym súdom konštatované, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí flexipôžičky, č. 001814001050606 je možné považovať za bezúročný a bez úrokov. Nedošlo teda k naplneniu predpokladu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej aj len „ZoOS“). Žalobu preto v časti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia považoval nateraz za podanú predčasne. Požiadavka žalobcov na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 4.368,75 eur je neopodstatnená a v plnom rozsahu nedôvodná. Spôsob výpočtu uplatnenej sumy, kedy žalobcovia požadujú priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie vo výške, ktorá zodpovedá rozdielu medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a úhradami žalobcov považuje za ničím neodôvodnené a nemajúce základ v žiadnom ustanovení zákona. Žalobcovia sa preukázateľne dostali do omeškania s plnením svojich zmluvných povinností, kedy opakovane neplnili napriek snahe žalovaného o zmierlivé riešenie jeho dlhu. Konanie žalobcov nemožno považovať za morálne a čestné, a preto je absurdné, ak by takémuto konaniu bola poskytnutá súdna ochrana. Nakoľko žalobcom boli na základe Zmluvy poskytnuté finančné prostriedky, ktoré žalobcovia dobrovoľne neuhradili, priznaním finančného zadosťučinenia žalobcom, by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobca snaží zneužiť svoje postavenie a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre seba neoprávnený majetkový prospech. Takémuto konaniu podľa názoru žalobcu nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Z uvedeného sa možno dôvodne domnievať, že žalobcovia sofistickým spôsobom zneužívajú inštitút ochrany spotrebiteľa, kedy sa rozhodol riadne neplniť svoje zmluvné povinnosti a zároveň si bude voči svojim veriteľom uplatňovať primerané finančné zadosťučinenie. Ak súd na základe takéhoto konania prizná žalobcom právnu ochranu, de facto vytvorí úzus, na základe ktorého je pre dlžníka výhodné porušovať zmluvné povinnosti, nakoľko tak môže získať materiálny prospech. Takémuto konaniu by preto podľa názoru žalovaného zo strany súdov rozhodne nemala byť poskytnutá právna ochrana.

2.3 Záverom žalovaný uviedol, že Okresný súd Prešov dňa 16.10.2017, v konaní vedenom pod sp.zn. 1OdK/141/2017, vyhlásil na majetok žalobcu v 1. rade konkurz a zároveň ho zbavil všetkých dlhov, ktoré je možné uspokojiť iba v konkurze v rozsahu v akom nebudú upokojené v konkurze. Dňa 10.01.2018 správca preskúmaním pomerov žalobcu v zmysle ust. § 166i ZKR nezistil žiadny majetok a konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu, v zmysle ustanovenia § 167v ods. 1 ZKR oznámil, že konkurz na majetok žalobcu končí. Domáhať sa priznania finančného plnenia po ukončení konkurzného konania považuje žalovaný za prinajmenšom podozrivé a účelové, nakoľko podľa jeho názoru žalobca v 1. rade zámerne čakal na ukončenie konkurzného konania a v krajnom prípade je takéto konanie možné vyhodnotiť ako nepoctivý zámer dlžníka. Je tiež potrebné uviesť, že dlhy žalobcu v 1. rade nezanikli, len sa stali nevymáhateľné a akékoľvek priznané finančné plnenie, by mal žalobca v 1. rade použiť prednostne na uspokojenie svojich veriteľov. O takomto postupe žalobcu v 1. rade mal však žalovaný oprávnené pochybnosti. Žalovaný pre úplnosť dodal, že v prípade, ak pristúpi k podaniu návrhu na zrušenie oddĺženia (prípadne k tomuto kroku pristúpi iný veriteľ) a v konaní bude úspešný, zrušením oddĺženia sa oddĺženie žalobcu nielen že stane voči všetkým veriteľom neúčinné a pohľadávkam veriteľov sa v plnom rozsahu obnovuje ich pôvodná vymáhateľnosť aj splatnosť (pričom takéto pohľadávky sa nepremičia skôr ako uplynie desať rokov od zrušenia oddĺženia), ale zároveň bude žalobca opätovne oprávnený domáhať sa oddĺženia konkurzom alebo splátkovým kalendárom najskôr po uplynutí desiatich rokov. Žalovaný považuje kroky žalobcu v 1. rade prinajmenšom za neuvážené a dokonca si dovoľuje vysloviť pochybnosť, či samotný spotrebiteľ bol svojím právnym zástupcom oboznámený so všetkými dôsledkami svojho konania.

3. Žalobcovia v replike uviedli, že je síce pravdou, že zákon o spotrebiteľských úveroch obsahoval nesprávny vzorec na výpočet RPMN, avšak v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy (dňa 20.6.2006) už bol od 15.5.2006 platný zákon č. 264/2006 Z.z., ktorým sa novelizoval zákon o spotrebiteľských úveroch v časti prílohy č. 1 zakotvujúcej nový (správny) vzorec na výpočet RPMN. Na základe ust. § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa slovenská právna úprava už v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy obsahovala správny vzorec na výpočet RPMN o čom musel mať dodávateľ vedomosť, pričom takéto jeho konanie napĺňa skutkovú podstatu citovaného ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa (zákaz klamanie spotrebiteľa). S účinnosťou už od 1.7.2001 Slovenská republika ústavným zákonom č. 90/2001 Z.z. v čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prijala inter alia aj záväzky náležite transponovať smernice EÚ a v aplikačnej praxi aj napĺňať ciele týchto smerníc po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie. V oblasti ochrany spotrebiteľa (najmä finančného spotrebiteľa) EÚ prijala viaceré právne záväzné akty. Smernica 98/7/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. februára 1998, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov vzťahujúcich sa na spotrebiteľský úver zaviedla v Prílohe II matematický vzorec na výpočet RPMN vzťahujúci sa na spotrebiteľské úvery. V spotrebiteľskej zmluve napriek skutočnosti, že právna úprava na národnej a únijnej úrovni v čase uzatvorenia zmluvy ustanovovala matematický vzorec, ktorý je dodávateľ povinný používať pri výpočte RPMN, bola v Zmluve o poskytnutí flexipôžičky č. 001814001050606 z 20.6.2006 uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa. Z tohto dôvodu je potrebné považovať vyjadrenie žalovaného, že v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy dňa 20.6.2006 náš právny poriadok neobsahoval dané ustanovenia, za nesprávne. Zo strany dodávateľa došlo k porušeniu zákazu uvádzať nepravdivé údaje spočívajúce v klamaní spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni podmienok týkajúcich sa spotrebiteľských úverových zmlúv (nepravdivý údaj o výške RPMN), keď v prípade predmetnej zmluvy je nepochybné, vzhľadom aj na vyššiu úroveň úrokovej sadzby oproti RPMN, že RPMN je uvedená nesprávne, resp. predstavuje nekalú podmienku, ktorá je neplatná a teda v predmetnej zmluve ako keby absentovala. Argumentáciu žalovaného, že žalobcovia v žalobe nepredložili výpočet RPMN považujú za irelevantnú, pretože prinajmenšom z pravidiel formálnej logiky je zrejmé, že RPMN vo výške 9,54 % nemôže byť správna, ak úroková sadzba je na úrovni 18,9 %, t.j. takmer dvojnásobne vyššia. Reálna výška RPMN predmetného spotrebiteľského úveru však predstavuje 21,50 %.

3.1 Určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru vo výroku rozsudku súdu je právnym následkom porušenia práv a povinností podľa osobitného predpisu, pričom takéto porušenie je späté s právom spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a nárok na PFZ predstavujú tzv. spojené nádoby, preto v predmetnej veci aj z dôvodu hospodárnosti konania ako žalobcovia v jednom konaní navrhujú súdu rozhodnúť v zmysle žalobného petitu. Pripustením argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia

práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považujú uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Primeranosť sumy 4.368,75 eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Napriek vadnému úverovému vzťahu žalobcovia doposiaľ úver dvojnásobne preplatili a napriek tomu žalovaný od nich požadoval zaplatiť ešte zvýšnú dlžnú sumu. Žalovaný nechce niest' akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností, ale naopak chce sa voči nám bezdôvodne obohatiť ešte o viac ako doposiaľ. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyseľnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyseľné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyseľnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerňých príjmov nič neprodukujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR.

3.2 Na záver repliky žalobcovia uviedli, že argumentácia žalovaného týkajúca sa osobného bankrotu žalobkyne je vo vzťahu k meritu sporu absolútne nenáležitá. Práve skutočnosť, že boli nútení úver preplatiť až do dvojnásobnej výšky, pretože žalovaný konal úžerným spôsobom v rozpore s vnútroštátnym a únijným právom viedla k tomu, že žalobcovia požiadali súd o oddĺženie formou osobného bankrotu. Za situácie, keby žalovaný podnikal v súlade s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa a rešpektoval princípy dobrých mravov a poctivosti, nemuselo by zo strany spotrebiteľov dochádzať k takýmto krokom.

4. Žalovaný v duplike uviedol, že zákon č. 264/2006 Z.z. bol síce v čase uzavretia Zmluvy o úvere platný, avšak nebol účinný. Táto skutočnosť nastala až 1.7.2006, teda po uzavretí Zmluvy o úvere. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcov, že zo strany dodávateľa došlo k porušeniu zákazu uvádzať nepravdivé údaje spočívajúce v klamaní spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni podmienok týkajúcich sa spotrebiteľských úverových zmlúv. Dodávateľ v tomto prípade postupoval prísne v medziach zákona a na výpočet RPMN použil vzorec, ktorý mu prikazoval zákon. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj zákaz retroaktivity. Podľa jeho názoru nie je preto možné sankcionovať dodávateľa za nepoužitie zákonného ustanovenia, ktoré v čase uzavretia zmluvy nebolo účinné. Žalovaný preto naďalej tvrdil, že RPMN uvedená v Zmluve o úvere je uvedená v súlade so zákonom. Ako už uviedol, vzorec na výpočet RPMN nebol v čase uzavretia Zmluvy o úvere uvedený zákonodarcom správne, a preto je údaj o výške RPMN nižší ako úroková sadzba.

5. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 04.08.2021 uviedol, že žalovaný v 2. rade si v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 8Csp/31/2021 uplatnil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4.794,41 eur. Základ tohto nároku videl v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov vedenom pod sp.zn. 19Csp/102/2016, kde bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Predmetom konania bolo určenie, že žalovaný sa je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy uvedenej v Zmluve o poskytnutí flexipôžičky č. 001814001050606 z 20.6.2006. Podľa jeho názoru ide v uvedenom prípade zo strany žalobcov o zjavnú snahu o zneužívanie ochrany spotrebiteľa a neprimerané obohacovanie sa, nakoľko jeden z nich už podal žalobu o PFZ dva krát v tej istej výške, len s odlišným odôvodnením v čom vidí porušenie svojich práv.

6. Súd vykonal dokazovanie listinami (Zmluva o poskytnutí flexipôžičky na č.l. 4-5, výpis z účtu VUB banky a.s. na č.l. 6, výzva na zrážky zo mzdy na č.l. 7, doklady o vklade v hotovosti na č.l. 8-22, rozsudok Okresného súdu Prešov na č.l. 23-26), ako aj ďalším spisovým materiálom, pričom zistil tento skutkový stav:

6.1 Právny predchodca žalovaného (SLSP, a.s.) a žalobcovia uzavreli dňa 20.6.2006 Zmluvu o poskytnutí flexipôžičky č. 001814001050606, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcom peňažné prostriedky ako spotrebný úver a žalobcovia sa zaviazali, že poskytnuté peňažné prostriedky vrátia, zaplatia úroky, poplatky a splnia ďalšie záväzky podľa zmluvy. Zmluvné strany dohodli základné zmluvné podmienky a to výšku úveru: 130.000,-Sk, lehotu splatnosti: 60 mesiacov, druh úrokovej sadzby: pevná počas celej lehoty splatnosti úveru, čerpanie úveru: jednorazovo dňa 20.6.2006, celkový počet splátok: 60, dátum 1. a poslednej anuitnej splátky: 20.7.2006 a 20.6.2011, výšku úrokovej

sadzby platnej ku dňu chválenia úveru: 18,9 % ročne, mesačnú anuitnú splátku: 3.365,12 Sk, celkovú výšku úrokov: 75.057,46 Sk a celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom 205.057,46 €. Ročná percentuálna miera nákladov činila 9,54 %.

7. Na základe vykonaného dokazovania súd vec takto právne posúdil:

Podľa § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia Zmluvy, Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia Zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia Zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí⁶⁾ obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia Zmluvy, Pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

8. Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah vo forme zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluvný vzťah strán sporu, založený na základe vyššie uvedenej zmluvy o úvere, spadá pod úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť.

9. Súd preskúmal predmetnú úverovú zmluvu, či táto vyhovuje náležitostiam tak ako ich určuje zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení v § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z..

10. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o splátkovom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, je ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), absencia ktorej náležitosti má za následok, že tento úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie celkových nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. Zákon veriteľovi ukladal povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o RPMN vypočítaný podľa vzorca stanoveného v prílohe tohto zákona, preto pokiaľ tak veriteľ postupoval, konal v súlade so zákonom a nemožno mu vytknúť nesprávny postup aj keď v skutočnosti RPMN uvedená v zmluve nezodpovedá skutočnosti. Ako je známe, vzorec pre výpočet RPMN uvedený v prílohe zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 30.6.2006 bol chybný, čo bolo spôsobené nesprávnou transpozíciou smernice Rady č. 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru z 22. decembra 1986 v znení smernice Rady č. 90/88 z 22. februára 1990. Chybná transpozícia smernice nemôže mať za následok priamy účinok smernice vo vzťahu medzi jednotlivcami (bez ohľadu na to, či ide o fyzické alebo právnické osoby) ale len vo vzťahu medzi jednotlivcom a štátom (vertikálny priamy účinok). V tomto prípade je rovnako vylúčený aj nepriamy účinok smernice, teda výklad a aplikácia vnútroštátnych predpisov spôsobom, aby boli dosiahnuté požiadavky stanovené touto smernicou. Takémuto účinku bráni zásada contra legem, v zmysle ktorej nie je súd povinný použiť taký výklad právnej normy, ktorý by bol v protiklade so znením vykladaného predpisu. Ak teda zákon č. 258/2001 Z.z. stanovil určitý matematický vzorec pre výpočet RPMN, nemožno ani eurokomformným výkladom tohto zákona dospieť k tomu, že výpočet RPMN má byť prevedený inak.

11. Vzhľadom k tomu, že Zmluva obsahovala výpočet RPMN podľa vtedy platného a účinného ZoSU úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov a teda ani neexistuje žiadny nárok na primerané finančné zadostučinenie.

12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že v plnej miere úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nesplní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.